

הופעתו הראשונה הוא הופיע ככל ההצגות.
תלונה במישטרה ★

מי הוא ג'ינו המסורתי בערותו לפני הבורר נשאל על כך ששון, ובפסק הבורר כותב צ'רנובילסקי: ששון טוען, שכתוצאה מהפסקת התשלומים עקב ההוראה של שגיא שלא לכבד צ'קים, וכתוצאה מהערך קולים שהוטלו ביוזמתו של שגיא, לא היתה לו לששון כל דרך אחרת מאשר למכור את ההצגות לאדם המכונה ג'ינו, וששון גם הגיש את החוזה שנעשה בינו ובין ג'ינו... ג'ינו עצמו לא העיד לפני כי לא הזמן עלידי ששון לעדות. בשל

האמרגן והסחורה ששון שבתאי
 עומד במיסדרון בית המישפט המחוזי בתל-אביב (למעלה מימין). הוא צולם בסוף ספטמבר 1976. כאשר הוא שם

בהעלאת המחזימה "הו, היא והוא" (העולם הזה 2039). למעלה משמאל: השחקנים דליה עזר ורפי טיילור בקטע מההצגה סיפורי דקמרון. בתמונה מימין: דליה עזר בתנוחה נוספת מתוך ההצגה.

לארצות-הברית. אחרי פרשת סיפורי דקמרון יצא ששון בשתי הפקות קטנות נוספות, אך עתה הוא נעלם מזירת השעשועים.

היכל, בהסכמת שולחו, החליט לזרז את הטיפול בתפיסת ששון. הוא נקט בצעדים שונים, גם מעבר לים, אך לשווא. לכן החליט להעניק פרס כספי, 25 אחוז מערך התביעה שזכתה — כלומר, כ־30 מיליון לירות — למי שיסגיר את ששון על רכושו וכספו לידי בית-המישפט.

■ **ברציין ציטרוין**

ההצגה מוסטר ההצגה סיר משתתפים בהצגה הפכו לחשפנים.

שהציור והתליכושות הם מתחת לכל ביקורת, ושכל ההפקה היא חובבנית. ששון היה בתחילה פזרן כלפי משתתפי המופע. הוא נהג לקחת אותם לארוחות ליליות בשכונת-התיקווה, שהסתיימו בחגיגות שיכרות לפנות-בוקר, אך אחר-כך, שהיחסים בין המפיק ועובדיו הורעו, הוא חדל גם מכך.

ששון לא הסתיר מעולם את רעתו, שההפקות הן עניין מיסחרי גרידא, שבו אפשר להרוויח הרבה מאוד כסף בפרק זמן קצר. כך הוא עשה גם בהצגות-המין הקודמות שלו, שחלקן הורדו אחרי התערבות המישטרה, משום שהיו נועזות מדי.

ששון דאג להחתים את שחקניו על חוזה, שהבטיח להם הכנסה מסוימת, אך גם הם לא העלו על דעתם שהם מעשירים את המפיק בהון-עתק.

פרקליטו של שגיא החל בחיפושיו אחרי ששון, כדי שזה ישלם את מה שפסק הבורר.

אך האיש נעלם. הוא לא נמצא בשתי הכתובות האחרונות שבהן התגורר, רחוב הירקון 134 ורחוב בוגרשוב 83 בתל-אביב. אנשים המקורבים לששון טענו, שהוא יצא

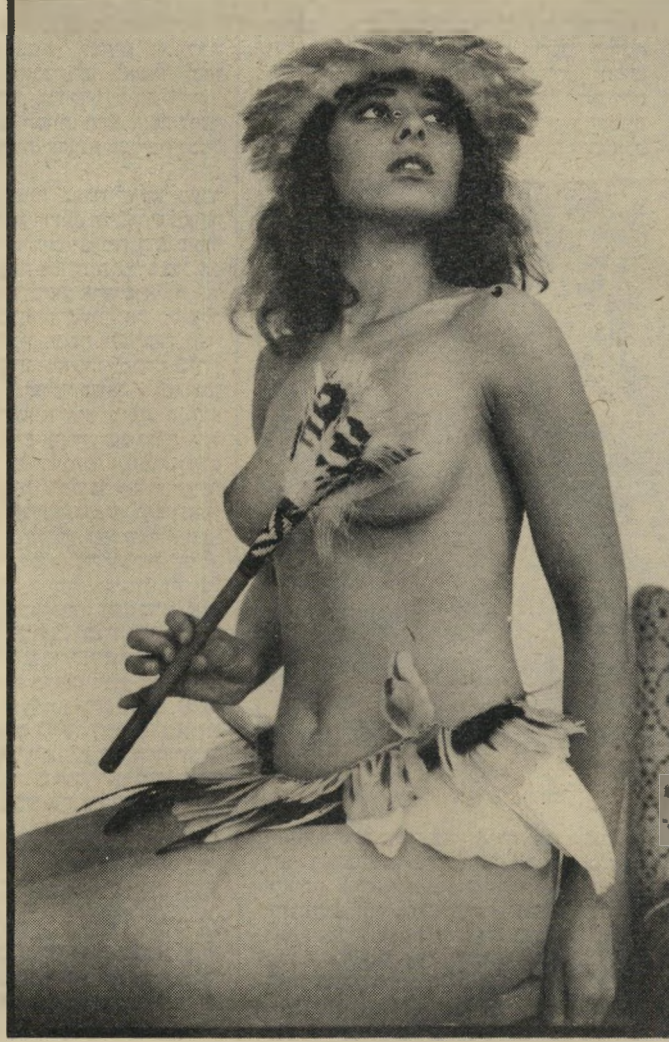
להוסיף שכר טירחה לעורך-דינו וחלק מהוצאות הבורר, המגיעים לעוד מיליון לירות לפי מדר יוני השנה. הסכום הכולל, אחרי הצמדה, עומד כיום על כ־120 מיליון לירות.

מכאן יוצא, שהרווח של ששון באותה תקופה שבה הועלתה ההצגה הגיע בערך ל־200 אלף דולר.

עובדה זו היא מדהימה, על רקע הטענות שהעלו שחקני-המחזה, ערב הורדתה הפיתאומית מהבימה. הם התלוננו שששון מסרב להגדיל שכרם,

תקליט אביבה נז זכתה ב' תקליט מאסטר, ש- אותו הפיק עבורה ששון שבתאי.

אמרגן הרוויח על הצגה זו 200 אלף דולר תוך שלושה חודשים ומבלי לשלם את חובותיו, הסתלק

אי-מתן ערות של ג'ינו מחד, והסתירות והתמיהות מאידך, אינני מקבל את גירסת ששון כרבר מכירת ההצגות לג'ינו, או ככלל.

פרשה אחרת שנדונה בהרחבה היתה מכירת כרטיסים לבנים, כלומר, כרטיסים שעליהם לא שולם מס עינינו. והמוכר, ישראל אבני, אף הגיש לבורר שלושה כרטיסים לבנים שלמים, שכמוהם נמכרו בהצגות. ששון עצמו העיד, שלא אחת ישב ששון בעצמו בקופת הכרטיסים. הוא מצא כל דרך כדי להרחיק את שגיא מהסביבה, ושלה אותו לקנות אוכל לשחקנים.

יום אחד ביקר שגיא בצהריים באולם בית ארלוזורוב, שם היתה אמורה להתקיים הצגה כאותו הלילה. מנהל הבית הודיר אותו מפני מכירת הכרטיסים הלבנים ואמר לו: "אתה נכנס לבוקר".

בעניין זה התייחס הבורר לסיבות ירידת ההצגה מהבימה טרם זמנה: הוכח ששגיא הוא שניסה להרגיע את הרוחות בין השחקנים ואף ראג בעצמו לכך שיינתנו להם ארוחות. ההצגה ירדה מעל הבימה לא בשל מעשיו של שגיא, אלא רווקא בשל התנהגותו ויחסו של ששון כלפי השחקנים, ובשל גיבושיו של ששון עם השחקנים על גובה שכרם. אלמלא מעשיו של ששון כלפי השחקנים, ההצגה היתה נמשכת, והוא שהביא להורדתה מעל הבימה. באותו עניין סיפר שליט: "היגשתי תלונה במישטרה וביטלנו אותה, כי אמני הביא את העניין לידי סיום, עלי-ידי כך ששון לא יתבע אותנו על הפרת-חוזה ואנחנו לא נתבע אותו על אימים, השפלות ואלימות."

הבורר החליט שהסכום שינתן לשגיא הוא יותר מ־22 מיליון לירות, לפי מדר ספטמבר 1981. לכך יש

השפלה השחקנית ענת בגדיה היו מאיכות גרועה ביותר.